

Рішення
разової спеціалізованої вченої ради
про присудження ступеня доктора філософії

Здобувач ступеня доктора філософії Вадим Вікторовича НОРДІО, 1985 року народження, громадянин України, освіта вища: закінчив у 2006 році Донецький юридичний інститут Луганського державного університету внутрішніх справ, здобувши кваліфікацію спеціаліста права, працює приватним виконавцем Виконавчого округу Дніпропетровської області, виконав акредитовану освітньо-наукову програму «Право».

Разова спеціалізована вчена рада, утворена наказом ректора Вищого навчального закладу «Національна академія управління» (м. Київ) від 17 липня 2026 року № 55-ОД, у складі:

Голови разової
спеціалізованої вченої
ради –

Сергія ЄВДОКИМЕНКА, доктора юридичних наук,
доцента кафедри публічного та приватного права,
Вищий навчальний заклад «Національна академія
управління»;

Рецензентів:

Наталії ВЕСЕЛОВСЬКОЇ, кандидата юридичних
наук, доцента, декана юридичного факультету,
Вищий навчальний заклад «Національна академія
управління»;

Богдани ЧЕРНЯВСЬКОЇ, доктора філософії з права,
доцента кафедри теорії та історії держави і права,
Вищий навчальний заклад «Національна академія
управління»;

Офіційних опонентів:

Ігоря МИТРОФАНОВА, доктора юридичних наук,
професора, професора кафедри фундаментальних і
галузевих юридичних наук, Кременчуцький
національний університет імені Михайла
Остроградського;

Інні РОЩИНОЇ, кандидата юридичних наук,
доцента, професора кафедри публічного та
міжнародного права, Київський національний
економічний університет імені Вадима Гетьмана,

на засіданні 14 вересня 2026 року прийняла рішення про присудження ступеня доктора філософії з галузі знань 08 «Право» Вадиму Вікторовичу НОРДІО на підставі публічного захисту дисертації «Кримінальна відповідальність за правопорушення, вчинені виконавцями (державними або приватними) чи стосовно них» за спеціальністю 081 «Право».

Дисертацію виконано у Вищому навчальному закладі «Національна академія управління» (м. Київ).

Науковий керівник – Юрій КУРИЛЮК, доктор юридичних наук, професор, заслужений юрист України, проректор з наукової та методичної роботи, Вищий навчальний заклад «Національна академія управління».

Дисертацію Вадима НОРДІО «Кримінальна відповідальність за правопорушення, вчинені виконавцями (державними або приватними) чи стосовно них» подано у вигляді спеціально підготовленого рукопису державною мовою, вона є самостійним, актуальним, завершеним науковим дослідженням і відповідає вимогам Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженому постановою Кабінету Міністрів України від 12.01.2022 № 44. Дисертація містить анотацію, зміст, перелік умовних скорочень, вступ, три розділи, що містять одинадцять підрозділів, висновки, список використаних джерел (275 найменувань), додатки.

Тема роботи, об'єкт та предмет дослідження, її зміст, а також положення та висновки відповідають спеціальності 081 Право.

Обґрунтованість і достовірність отриманих наукових результатів забезпечено поєднанням загальнонаукових і спеціальних наукових методів пізнання.

Дисертація містить нові науково обґрунтовані результати проведеного здобувачем дослідження, які розв'язують конкретне наукове завдання, що полягає у дослідженні кримінальної відповідальності за правопорушення, вчинені виконавцями (державними та приватними) чи стосовно них, що мають істотне значення для науки кримінального права, а також для правозастосування, одержані здобувачем особисто, які мають практичну та теоретичну цінність та які підтверджуються документами, що засвідчують проведення здобувачем досліджень, що відповідає пункту 6 Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 року № 44 (зі змінами).

Зокрема, у дисертаційній роботі: *вперше*: виокремлено кримінальні правопорушення, що вчиняються виконавцями (державними та приватними) чи стосовно них, та запропоновано їх авторську класифікацію; встановлено, що невизнання у кримінально-правовому розумінні приватних виконавців особами, які здійснюють професійну діяльність, пов'язану з надання публічних послуг, а віднесення їх до службових осіб, не повинно тягнути автоматичного виключення приватних виконавців з числа осіб, які не є державними службовцями, посадовими особами місцевого самоврядування, але надають публічні послуги; охарактеризовано адміністративно-правову природу діяльності державних і приватних виконавців щодо примусового

виконання рішень; удосконалено: уявлення про те, що приватний виконавець, ураховуючи характер повноважень, якими він наділений під час примусового виконання судових рішень, належить до службових осіб; підходи щодо необхідності уніфікації кількості та формулювань суспільно небезпечних діянь, передбачених у ч. 2 ст. 358 та ст. 366 КК України; уявлення про правовий статус виконавців, який має кримінально-правове значення під час кваліфікації вчиненого ним кримінального правопорушення; підходи щодо диференціації кримінальної відповідальності, передбачений статтями 345, 348, 349 КК України, стосовно втручання в діяльність виконавця; формулювання потерпілих у статтях 342, 343 та 347 КК України шляхом вказівки не лише на державних та приватних виконавців, а на осіб, які здійснюють професійну діяльність, пов'язану з надання публічних послуг; *дістали подальшого розвитку*: підходи про те, що державні виконавці є службовими особами, які виконують постійно, тимчасово або за спеціальним повноваженням функцію представника влади та адміністративно-господарську функцію, а в разі зайняття керівної посади – ще й організаційно-розпорядчу функцію; підходи до кваліфікації за статтями 164 і 165 КК України залежно від недоліків у діяльності виконавця; положення щодо малозначності діянь при використанні виконавчого документа, який хоча не відповідає формальним вимогам, але посвідчує відповідні події, явища, факти і права або може бути використаний як документ-доказ; підходи до виокремлення ознак зловживання повноваженнями особою, яка надає публічні послуги; твердження, що потерпілим від втручання (ст. 343 КК України) є не працівник органу державної виконавчої служби, а державний виконавець.

Сформульовані в дисертації положення, узагальнення, висновки, рекомендації, пропозиції обґрунтовані на підставі особистих досліджень у результаті опрацювання та аналізу наукових, нормативних джерел та судової практики.

Здобувач має 8 (вісім) наукових публікацій за темою дисертації, з них 4 (чотири) наукові публікації, опубліковані у наукових виданнях включених на дату опублікування до переліку наукових фахових видань України категорії «Б» і які мають активний ідентифікатор DOI (Digital Object Identifier), 4 (чотири) – тези доповідей на науково-комунікаційних заходах, що відповідає пунктам 8, 9 Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 року № 44, а саме:

Наукові праці, в яких опубліковані основні наукові результати дисертації:

1. Нордіо В. В. Кримінальна відповідальність за ухилення від сплати аліментів на утримання дітей (стаття 164 КК України) VS недоліки у роботі виконавців. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2022. № 5(46). С. 68–71. DOI: <https://doi.org/10.32782/pyuv.v5.2022.11>
2. Нордіо В. В. Державний виконавець як суб'єкт кримінальних правопорушень. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2023. № 2(49). С. 109–113. DOI: <https://doi.org/10.32782/pyuv.v2.2023.21>

3. Нордіо В. В. Приватний виконавець як суб'єкт кримінальних правопорушень. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2023. № 3(50). С. 80–83. DOI: <https://doi.org/10.32782/pyuv.v3.2023.16>
4. Нордіо В. В. Колабораціонізм приватних виконавців та інших осіб, які надають публічні послуги: доцільність криміналізації. *Альманах права*. 2024. Вип. 15. С. 698–602. DOI: <https://doi.org/10.33663/2524-017X-2024-15-598-602>
які засвідчують апробацію матеріалів дисертації:
5. Нордіо В. В. Кримінальні правопорушення, що можуть вчинятися державними та приватними виконавцями за Кримінальним кодексом України. *Теоретико-прикладні проблеми правового регулювання в Україні*: збірн. матер. VI Всеукр. наук.-практ. конф. (м. Львів, 09 грудня 2022 р.). Львів: ЛьвДУВС, 2022. С. 461–464.
6. Нордіо В. В. Опір та втручання в діяльність як форми вчинення злочинів проти виконавців (державних та приватних). *Права людини в умовах воєнного стану в Україні*: До тижня права і 75-річчя Загальної декларації прав людини : зб. наук. праць за матер. круг. столу (м. Київ, 7 грудня 2023 р.). Київ: КСУ ім. Б. Грінченка, 2024. С. 200–203.
7. Нордіо В.В. Механізм євроінтеграції в контексті воєнного стану: вплив на стабільність соціально-політичної системи країни. *Національна безпека у фокусі викликів глобалізаційних процесів в економіці*: матер. XVII Міжнар. наук. Інтернет-конф. (Україна-Бразилія, 29–30 грудня 2024 р.). Київ: ВНЗ «Національна академія управління», 2024. С. 54–57.
8. Нордіо В. В. Колабораційна діяльність приватних виконавців – доцільність криміналізації. *Державотворчі процеси в Україні: реалії сьогодення*: тези доп. матеріал. II Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Луцьк, 30 квітня 2025 р.). Луцьк: ІВВ ЛНТУ, 2025. С. 308–312.

У дискусії взяли участь:

Сергій ЄВДОКИМЕНКО, голова разової спеціалізованої вченої ради, доктор юридичних наук, доцент кафедри публічного та приватного права ВНЗ «Національна академія управління». Оцінка позитивна без зауважень.

Ігор МИТРОФАНОВ, офіційний опонент, доктор юридичних наук, професор, професор кафедри фундаментальних і галузевих юридичних наук Кременчуцького національного університету імені Михайла Остроградського. Оцінка позитивна із зауваженнями.

Інна РОЩИНА, офіційний опонент, кандидат юридичних наук, доцент, професор кафедри публічного та міжнародного права Київського національного економічного університету імені Вадима Гетьмана.

Наталія ВЕСЕЛОВСЬКА, рецензент, кандидат юридичних наук, доцент, декан юридичного факультету ВНЗ «Національна академія управління». Оцінка позитивна із зауваженнями.

Богдана ЧЕРНЯВСЬКА, рецензент, доктор філософії з права, доцент кафедри теорії та історії держави і права ВНЗ «Національна академія управління». Оцінка позитивна із зауваженнями.

Члени разової спеціалізованої вченої ради висловили такі зауваження:

д.ю.н., проф. Ігор МИТРОФАНОВ:

1. У кваліфікаційній праці вказана тема «Кримінальна відповідальність за правопорушення, вчинені виконавцями (державними або приватними) чи стосовно них», що демонструє певний методологічний дисбаланс: автор необґрунтовано звужує дискурс реалізації кримінальної відповідальності за посягання, вчинені виконавцями (державними або приватними) чи стосовно них, зводячи онтологічну складність цього інституту виключно до його формально-догматичної підстави – складу кримінального правопорушення. Водночас системний філософсько-правовий аналіз засобів реалізації кримінальної відповідальності дозволив би концептуалізувати сутність та межі практичного застосування інструментарію кримінально-правового впливу на суб'єктів деструктивної поведінки щодо авторитету органів державної влади й управління.
2. Предметне самовизначення дослідження застерігає від методологічного ототожнення поняття *«кримінальна відповідальність за конкретне кримінальне правопорушення»* із нормативною конструкцією відповідної статті Особливої частини КК України. Заявлення кримінальної відповідальності як предмета пізнання вимагає цілісного розгляду всіх феноменологічних форм її реалізації та всієї повноти заходів державного примусу. З огляду на це, частково виправданим бачиться звуження предмета аналізу до складу злочину як іманентної юридичної підстави такої відповідальності. Адже стаття Особливої частини визначає лише видові та часові (кількісні) межі покарання, тоді як кримінальна відповідальність як філософсько-правова категорія репрезентує цілісну систему імперативно-санкційних приписів і правовідносин, що виникають на їх основі.
3. На жаль, в кваліфікаційній науковій праці В.В. Нордіо не проводить розрізнення посягань, що вчиняються виконавцями (державними або приватними) чи стосовно них, з посяганнями, що зафіксовані в тексті проекту КК України. Так, наприклад, у статті 8.3.2 «Невиконання або перешкоджання виконанню судового рішення» проекту КК України (станом на 25.06.2026) встановлено, що особа, яка: 1) не виконала ухвалене судом чи слідчим суддею судове рішення, що набрало законної сили, або 2) перешкоджала його виконанню, – вчинила злочин 1 ступеня. Стаття 8.3.3 «Незаконні діяння щодо майна, на яке накладено арешт, та майна, яке описане, підлягає конфіскації чи вилученню» визначає, що особа, яка: 1) відчужила, приховала, підмінила, пошкодила, знищила або здійснила інші незаконні дії щодо майна, на яке накладено арешт, або майна, яке описане, якщо це майно було їй ввірене, 2) порушила обмеження (обтяження) права користуватися таким майном, якщо це майно було їй ввірене, 3) здійснила банківську операцію з коштами (вкладами), на які накладено арешт, будучи представником фінансової установи, або 4) вчинила дії, передбачені пунктами 1–3 цієї статті, щодо

майна, яке підлягає конфіскації, або речі, яка підлягає вилученню, за рішенням суду, що набрало законної сили, – вчинила злочин 1 ступеня. Статті 9.7.6 «Опір», 9.7.7 «Насильство у зв'язку зі здійсненням особою службових повноважень чи виконанням професійних обов'язків, виконанням юридичного обов'язку чи використанням суб'єктивного права», 9.7.8 «Перешкоджання діяльності особи, яка здійснює службові повноваження чи виконує професійні обов'язки» й інші визначають кримінальні правопорушення проти порядку публічного управління. Такий підхід заграє новими кольорами та надає можливість обговорення багатьох новел у встановленні покарання за наругу над могилою, іншим місцем поховання або тілом померлого.

4. Декілька зауважень щодо методології дослідження. Догматичний метод хоча і націлений на формалізацію та систематизацію норм права, прямо або опосередковано відштовхується від фактичних суспільних відносин, від самого життя. У юридичній догмі прямо або побічно, точно або приблизно, але відображається зміст справжнього життя людей. Чому магістральним напрямом рецепції римського права, своєрідним ядром європейської юридичної догматики було цивільне право? Тому що воно відображало найменш мінливий і найбільш фундаментальний елемент людського життя – матеріальні інтереси. Форми власності можуть бути різні, але те, що вона необхідна людині, – очевидний факт; форми й умови договорів можуть історично мінятися, але сам факт зобов'язальних відносин між людьми глибоко вкорінений в житті тощо. Норма права – це не тільки й не стільки сваволя законодавця, це факт життя, що народжує норму. Самі фактичні відносини, що мають місце між людьми, народжують норму, що потім набуває форми позитивного права. У цьому випадку догматичний метод природно доповнюється історичним і соціологічним методами. Юрист-догматик, аналізуючи позитивне право, повинен мати, зазвичай, уявлення про зміст регульованих відносин (тут він виступає в ролі соціолога) й історії такого правового регулювання. Без цього ефективної юридичної конструкції не створити. І соціологічний, і історичний методи додатково стимулюють правника-догматика звертатися до дійсності, щораз обгороджуючи його від небезпеки відірватися від життя. Окреме питання – філософсько-методологічний фундамент галузевої юридичної науки. Якщо навіть про догматичний метод у фахівців із галузевого права немає чіткого уявлення (це периферія їх уваги), то філософське підґрунтя їх пізнавальної діяльності, як правило, перебуває далеко за гранню їх професійних інтересів. Воно й зрозуміло, щоб підготувати добротний цивільний або кримінальний кодекс, зовсім не обов'язково чітко визначитися в своїх гносеологічних установах і вирішити для себе, якої філософської платформи ти дотримуєшся (марксистсько-ленінської, позитивістської, гегельянської або кантіанської). У дореволюційній юридичній науці тема методології звучала в основному у філософів, теоретиків і соціологів права. Фахівці з галузевого права, що не виходили за межі своєї науки, були в основному глухі до питань методології.

У радянські часи тема методології в суспільствознавстві стає чи не першорядною, але не тому, що вона вважалася важливою в науковому аспекті, а через її ідеологічне значення: за допомогою методологічних установок Радянська влада реалізовувала принцип партійності, підганяючи соціальні науки під марксистську догму. Дотепер у дисертаційних роботах обов'язково присутній підрозділ, в якому здобувач визначає методологію свого дослідження. Із точки зору теорії науки ця вимога цілком обґрунтована, але, як уявляється, для більшості здобувачів у суспільних науках воно має суто формальний характер. Можна припустити, що історик, соціолог, філософ або юрист, що проводить дослідження, далекий від теми методології, не дуже замислюється, яких філософських концепцій він дотримується (що скоріше недолік, ніж переваги). У другій половині XIX – першій третині XX ст. завдяки роботам англо- і німецькомовних юристів (Дж. Остін, К. Бергбом, Г. Кельзен) складається юридичний позитивізм – напрям, за оцінюванням окремих авторів, що теоретично обґрунтовує догматичну юриспруденцію. У цьому випадку розбудовується приблизно такий посил, що юридичний позитивізм, формуючись на ґрунті філософії позитивізму, виробляє теоретико-методологічний інструментарій, яким згодом користується і догматична юриспруденція. Іншими словами, юридичний позитивізм, сформувавшись як метатеорія юридичної догматики, надалі починає впливати на неї. Зовні це виявилось в створенні загальної теорії права нормативістського напрямку, спрямованої на уніфікацію й удосконалювання галузевого понятійного апарата. Однак насправді співвідношення галузевої догматики й юридичного позитивізму трохи інше. Юридичний позитивізм виникає як результат прагнення правників перенести формальний метод у загальну теорію права та на цій підставі проаналізувати державні та правові явища. Загальні підходи юридичної догматики беруться за зразок і застосовуються в загальній теорії права та держави. Первинна тут юридична догматика, юридичний позитивізм вторинний. Галузева юридична догматика самодостатня, вона не потребувала та не має потреби в послугах ні позитивістської філософії, ні юридичного позитивізму. Коли з'являється філософія позитивізму та тим більше сам юридичний позитивізм, галузева догматика континентальної Європи вже сформована та досягла своїх класичних форм. Крім того, немає ніякого прямого зв'язку між юридичним позитивізмом кінця XIX – початку XX ст. і позитивістською філософією (якщо мати на увазі, наприклад, твори Дж. Остіна або К. Бергбома). Факт використання галузевою наукою догматичного методу вказує на його зв'язок не з філософським позитивізмом, а з формальною логікою. У догматичній юриспруденції ситуація приблизно така ж сама, як у природознавстві: застосовуються не принципи якої-небудь філософії, а набір методів, виведених із практики та зафіксованих формальною логікою (методи спостереження, описування, систематизації). Таким чином, формально-догматичний метод – головний в догматичній юриспруденції – ніяк не пов'язаний ні з якою філософією. Два інших методи (історичний і соціологічний) також використовувалися не в зв'язку з якою-небудь філософією, вони виникали із практичної необхідності. Обидва методи

піднімаються до рівня наукової методології, коли з'являються відповідні науки. На становлення історичного методу вплинули історична наука й історична школа права, соціологічний метод одержав популярність завдяки соціології. На жаль, в кваліфікаційній науковій праці В.В.Нордіо не застосований соціологічний метод, що сприяв би дослідженню соціального підґрунтя для встановлення необхідності протидіяти розглянутому кримінально протиправному делікту засобами кримінального права.

к.ю.н., доц. Інна РОЩИНА:

5. Автор обґрунтовує висновок про те, що приватний виконавець є представником влади та службовою особою, а не особою, яка здійснює професійну діяльність, пов'язану з наданням публічних послуг. Такий висновок має безперечну наукову новизну, однак викликає дискусію з огляду на існуючу конструкцію Кримінального кодексу України, Закону України «Про запобігання корупції» та усталені підходи правозастосовної практики, які відносять приватного виконавця саме до категорії осіб, що надають публічні послуги. Тому можливі колізії між авторською концепцією та чинним нормативним регулюванням, а також як наслідки запропонованого підходу для застосування статей 365-2, 368-4 КК України та інших спеціальних норм.

6. Автор активно використовує матеріали Єдиного державного реєстру судових рішень, що є безумовною перевагою дослідження. Водночас окремі висновки щодо поширеності тих чи інших кримінальних правопорушень, особливостей їх кваліфікації та тенденцій судової практики потребували б ширшого використання офіційної статистики Офісу Генерального прокурора, Державної судової адміністрації України, Міністерства юстиції України та інших органів. Поєднання емпіричних матеріалів із офіційною статистикою зробило б аргументацію більш переконливою.

7. Зважаючи на сучасні умови функціонування системи правосуддя України, недостатньо досліджено в дисертації особливості кримінально-правової охорони діяльності виконавців в умовах воєнного стану: питання щодо виконання судових рішень на тимчасово окупованих територіях; діяльність виконавців у районах проведення бойових дій; особливості кримінально-правової оцінки посягань на виконавців під час воєнного стану; вплив законодавства про воєнний стан на виконання судових рішень.

8. Автор справедливо звертає увагу на значення виконання судових рішень як складової права на справедливий суд, водночас аналіз практики Європейського суду з прав людини має переважно загальний характер. Варто було б більш повно дослідити міжнародно-правові стандарти захисту діяльності виконавців і ширше використати рішення ЄСПЛ щодо: позитивних обов'язків держави забезпечити ефективне виконання судових рішень; гарантій незалежності органів примусового виконання; ефективних засобів юридичного захисту при невиконанні судових рішень.

9. Автор пропонує власне бачення системи кримінальних правопорушень, вчинених виконавцями або стосовно них, однак окремі категорії, зокрема

«правопорушення, вчинені у сфері примусового виконання рішень», залишаються недостатньо відмежованими від інших кримінальних правопорушень проти правосуддя і більш чітко формулювання критеріїв класифікації дозволило б уникнути неоднозначного тлумачення запропонованої автором системи.

к.ю.н., доцент Наталія ВЕСЕЛОВСЬКА:

10. Центральна концепція статусу виконавця потребує узгодження з авторським законопроектом. На с. 43-45, 76-85 і 180-182 дисертант доводить, що державні та приватні виконавці у кримінально-правовому розумінні є службовими особами, а не особами, які здійснюють професійну діяльність, пов'язану з наданням публічних послуг; відповідно пропонується вилучити згадки про обох виконавців зі статті 365-2, а про приватного виконавця – зі статті 368-4 КК України. На с. 144-159, 187-188 та в додатку А пряму вказівку на державного і приватного виконавців у статтях 342, 343 і 347 запропоновано замінити узагальненим поняттям особи, яка здійснює професійну діяльність з надання публічних послуг. За авторською ж концепцією це поняття не охоплюватиме виконавців, а отже, заміна може ненавмисно послабити їх спеціальний кримінально-правовий захист. Необхідно або зберегти пряму згадку про виконавців, або запропонувати нормативне визначення відповідної категорії та послідовно розмежувати її значення у різних статтях КК України.

11. Висновок підрозділу 2.6 про фактичну неможливість колабораційної діяльності приватного виконавця на тимчасово окупованій території (с. 133-135, 184) є занадто категоричним. Він значною мірою ґрунтується на відсутності в законодавстві держави-агресора професії з тотожною назвою та на відомостях із Вікіпедії про службу судових приставів. Проте для кримінально-правової оцінки можуть мати значення фактичний зміст виконуваних функцій, функціональний аналог професії, сприяння окупаційній адміністрації та інші форми, уже передбачені статтею 111-1 КК України. Переконливішим був би висновок не про неможливість відповідної поведінки, а про недостатню визначеність і необґрунтованість конкретної законодавчої моделі, підтверджений аналізом окупаційної практики та релевантних судових проваджень.

12. У підрозділі 2.3 на с. 92 дисертант правильно відтворює позицію Верховного Суду, за якою невідповідність документа хоча б одному з обов'язкових критеріїв – компетентній особі, установленій формі, належним реквізітам і юридично значущій інформації – перешкоджає визнанню його офіційним. Проте на с. 93–94 зроблено інший висновок: якщо форму або реквізити не дотримано, але документ має юридичне значення, діяння нібито формально містить склад кримінального правопорушення, однак є малозначним за частиною другою статті 11 КК України. Тут необхідно розмежувати відсутність предмета складу через невизнання документа офіційним і малозначність діяння, яке містить усі формальні ознаки складу, адже правові наслідки взаємовиключні та не можуть обґрунтовуватися одночасно.

д-р філос. з права Богдана ЧЕРНЯВСЬКА:

13. Одним із центральних положень дисертації є висновок про те, що приватний виконавець під час здійснення примусового виконання рішень є службовою особою, оскільки виконує функцію представника влади та реалізує делеговані державою владні повноваження. Така аргументація заслуговує на увагу. Водночас чинне законодавство прямо відносить приватного виконавця до осіб, які здійснюють професійну діяльність, пов'язану з наданням публічних послуг, зокрема в антикорупційному законодавстві та в окремих нормах КК України. У зв'язку з цим потребує додаткового пояснення, чи достатньо самої владної природи окремих повноважень для повної зміни кримінально-правового статусу приватного виконавця та чи не доцільніше говорити про його особливий або змішаний статус.

14. Запропонована зміна є логічним продовженням авторського розуміння приватного виконавця як службової особи. Разом із тим її реалізація фактично означатиме зміну кримінально-правового механізму відповідальності приватних виконавців за корупційні правопорушення. Тому хотілося б почути позицію здобувача щодо того, чи не виникнуть у перехідний період прогалини або колізії у кваліфікації відповідних діянь та які саме норми КК України повинні застосовуватися до приватного виконавця після запропонованих змін.

15. Автор обґрунтовує позицію, що встановлення спеціальної кримінальної відповідальності приватних виконавців за колабораційну діяльність є надмірним, зокрема з огляду на фактичну неможливість здійснення ними своєї професійної діяльності на тимчасово окупованих територіях у рамках моделі виконавчого провадження, встановленої українським законодавством. Проте дискусійним залишається питання, чи повинна оцінка суспільної небезпечності колабораційної поведінки залежати виключно від можливості формально продовжувати професійну діяльність як приватного виконавця. Не виключено, що професійні знання, доступ до інформації, майнових відомостей або попередні професійні зв'язки такої особи можуть бути використані в інтересах окупаційної адміністрації поза формальним здійсненням виконавчого провадження. Це положення, на мою думку, потребує додаткового пояснення.

16. Автор пропонує замість спеціальної вказівки на державного та приватного виконавців використовувати ширшу категорію «особи, яка здійснює професійну діяльність з надання публічних послуг». Така пропозиція спрямована на забезпечення однакового кримінально-правового захисту осіб, які виконують близькі за значенням професійні функції. Водночас така категорія охоплює досить різних за правовим статусом суб'єктів. У зв'язку з цим потребує додаткового обґрунтування, чи є однаковим ступінь суспільної небезпечності опору або втручання, наприклад, у діяльність приватного виконавця та інших осіб, які надають публічні послуги, та чи не призведе таке законодавче узагальнення до надмірного розширення сфери дії відповідних кримінально-правових заборон.

Результати відкритого голосування:

«За» 5 членів ради,

«Проти» 0 членів ради.

На підставі результатів відкритого голосування разова спеціалізована вчена рада присуджує НОРДІО Вадиму Вікторовичу ступінь доктора філософії з галузі знань 08 «Право» за спеціальністю 081 «Право» на підставі прилюдного захисту дисертації на тему «Кримінальна відповідальність за правопорушення, вчинені виконавцями (державними або приватними) чи стосовно них».

Відеозапис трансляції захисту дисертації додається.

Окремих думок члени разової спеціалізованої вченої ради не висловлювали.

Голова разової
спеціалізованої вченої ради

Сергій ЄВДОКИМЕНКО

ЗАСВІДЧУЮ

Мачальник відділу персоналу та студентів

09 2026

ПІС. УХДВА